

El mes de juny de 2008 va tenir lloc a Barcelona la quarta edició del Congrés Internet, Dret i Política centrada, aquest cop, en les conseqüències jurídicopolítiques del web 2.0. En els més de quinze anys de vida del World Wide Web (imaginat per Tim Berners-Lee, doctor honoris causa 2008 de la Universitat Oberta de Catalunya, al final del 1989 i que començà a ser operatiu l'estiu del 1991), la xarxa s'ha fet cada cop més extensa i més potent i les seves aplicacions més versàtils. En el món de les tecnologies és difícil no sucumbir a la màgia dels nombres. En qualsevol cas, resulta bastant intrascendent la discussió sobre si efectivament es pot parlar d'un web 2.0 com a quelcom diferent del web 1.0 o simplement el que estem veient avui amb tot el programari social (blogs, wikis, etc.) s'ha de considerar exclusivament una evolució i un aprofundiment de les possibilitats obertes pel web 1.0. El que és important és que, efectivament, ens trobem avui amb un conjunt de noves aplicacions que han fet que els usos de la xarxa hagin evolucionat i que les pràctiques que s'hi porten a terme s'hagin fet cada cop més denses, més riques, més creatives i més compartides, i obren així noves possibilitats d'interacció i d'intervenció social. Aquest número de la nostra revista recull, en l'habitual monogràfic, algunes de les intervencions que van tenir lloc en el sí del congrés, la majoria d'elles des d'una perspectiva politològica. Des d'aquesta revista sempre hem dit que volem estar molt atents als desenvolupaments que, un fenomen tan recent, però a la vegada amb un impacte tan gran com el d'internet, està tenint en la forma d'entendre la contemporaneïtat. Per primera vegada tenim ja pràcticament una primera generació de joves que han viscut, han crescut i s'han educat amb la xarxa i en xarxa (per al millor i potser per al pitjor): la seva manera d'accedir a la informació, de comunicar-se entre ells, d'establir relacions socials i d'amistat, de fer sentir la seva opinió o d'intervenir públicament s'han de veure necessàriament influïts per les noves eines a l'abast. I això és al que ens referim quan parlem de cultura 2.0: d'una "arquitectura de la participació" que si bé es trobava in nuce en el primer disseny del WWW, ha explotat amb tota intensitat amb les aplicacions de programari social. De l'abast i les conseqüències que per a la política i per a la regulació de les relacions socials tenen d'aquests desenvolupaments és del que es va parlar al IV Congrés IDP (2008) i aquí en teniu un tast. Totes les intervencions les podeu trobar també al canal UOC de YouTube (<http://www.youtube.com/uoc>).

Pere Fabra

Director